

GRATIS VOORPUBLICATIE

THRILLER

BLUN

KARIN HAZENDONK

SCelta

BLUN

KARIN HAZENDONK

SCELTA

Dit is een voorpublicatie, behorende bij de zomeraanbieding 2014
van Scelta Publishing, Amsterdam

BLUN
is een uitgave van
Scelta Publishing, Amsterdam

Copyright © 2014 Scelta Publishing

Omslagbeeld: Subbotina Anna | Shutterstock.com
Omslag- en opmaakontwerp: Evelien van Steenis
Tekstredactie: Ilse Bielen

Auteursfoto © Meijboom fotografie

Eerste druk, juni 2014

ISBN 978-94-91884-10-8
NUR 332

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

WWW.KARINHAZENDONK.COM

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Blun: domheid, enormiteit, flater, giller, misgreep, misrekening, misser, misslag, misstap, misverstand, vergissing.

1

“Ik had het niet moeten doen. Verdomme.... Waarom doe ik altijd zo stom?”

Van pure frustratie beukt John Linders met zijn rechterhand op het stuur van zijn oude Toyota. Het ging de laatste jaren zo goed met hem, hij kon zijn driftbuien beter onder controle houden. Hij heeft altijd al een kort lontje gehad, zijn reacties waren veel te impulsief. Tot die ene keer, jaren geleden, dat hij zijn zelfbeheersing verloor tegenover een stagiair. Een flauw grapje ontaardde in een fikse ruzie. Hij ging volledig door het lint en gaf de jongen, zijn eigen leerling, een flinke duw. Die was daar niet op bedacht, het resultaat was een gebroken arm en de stage van de knul naar de maan. De jongen deed samen met zijn vader aangifte. Zijn straf: ontslag bij het bedrijf en een cursus om zijn drift onder controle te houden en zich te leren beheersen. Tot nu toe was dat gelukt.

Maar het is niet alleen zijn schuld. Ellen, zijn vrouw, is de laatste maanden veranderd. Ze is niet meer zo lief en meegaand als toen hij haar pas leerde kennen. Hij was zo waanzinnig verliefd op dat blonde koppie met die grote onschuldige blauwe ogen. Hij kon er geen genoeg van krijgen om haar in de ogen te kijken. Ze was zo verlegen, zo zacht en las iedere wens uit zijn ogen. Natuurlijk had hij al eerder wat relaties gehad. Ellen liet hem alle andere vrouwen vergeten. Hij was zevenentwintig toen hij haar ontmoette maar hij voelde zich bij haar een puber van amper zeventien. Ellen, vier jaar jonger, woonde nog steeds bij haar ouders toen hij haar leerde kennen.

Hij weet het nog als de dag van gisteren. Hij zag haar voor het eerst bij Dikke Dries, een gezellig eetcafé in de Utrechtse binnenstad. Zij kwam binnen met een paar collega's. Een jubileum van één van de directeuren van de zaak waar ze werkte. Het ging er vrolijk aan toe en na het etentje verkaste het hele spul naar de bar. Ellen viel hem meteen op. Ze was niet zo druk als de rest van haar collega's. Ze dronk rustig van haar witte wijn. Maar toen hij haar parelende lach hoorde, hij wilde die kerel die haar aan het lachen kreeg het liefst de zaak uitslaan, was hij volledig van de kaart. Zij was zijn droomvrouw en hij zou haar krijgen.

John zag zijn kans toen hij Ellen alleen aan de bar zag zitten. De rest was net aan een polonaise begonnen. Gemaakt onverschillig slenterde hij naar haar toe, vroeg of hij op de lege kruk naast haar mocht zitten en gooide al zijn charmes in de strijd. Ellen, een klein beetje aangeschoten, vond de aandacht die ze van hem kreeg wel leuk. Al snel ging ze op zijn luchtige gebabbel in. Hij was de eerste man in haar leven, daar was hij zo trots op. Ze had haar studie en daarna haar baan op de eerste

plaats gezet. Totdat hij, John Linders, in haar leven kwam. Hij kwam, zij zag en hij overwon op alle fronten. Ellen werd verliefd op hem, hij had nooit kunnen dromen dat dit engeltje op hem zou vallen. Hij voelde zich geweldig.

In die tijd woonde hij in een aftands pension in de stad. Het was goedkoop en hij had er vrienden. Ellen wilde daar voor geen goud intrekken dus zat er niets anders op dan op zoek te gaan naar een degelijke woning. Al vrij snel kregen ze een woning aangeboden in Overvecht. De flat aan de Ivoordreef kon de goedkeuring van Ellen wegdragen. Vol enthousiasme begon ze het appartement naar haar smaak op te knappen. De donkere kozijnen kregen een frisse witte kleur en het oude behang werd vervangen door lichtgeel geverfde muren. Samen hadden ze de meubels uitgezocht. Wat was hij gelukkig.

De eerste maanden gingen voorbij in een roes. Er ging geen week voorbij of hij nam wel iets voor zijn mooie vrouw mee. Een bos bloemen, een lekker flesje wijn of hij verraste haar met een etentje buiten de deur. Maar het luxe leven eiste ook zijn tol. Hij kon af en toe wat overwerken. Ook Ellen werkte steeds meer om hun levensstandaard te behouden. Hij was moe, Ellen was moe na een week werken. Steeds vaker begon Ellen te klagen dat hij niets in het huishouden deed. Ze herinnerde hem regelmatig aan het begin van hun samenwonen en de ervaring van hun relatie na het huwelijk, ze deden alles samen. De etentjes werden steeds minder, totdat ze helemaal verdwenen. John nam nog maar zelden een bloemetje mee, hooguit voor haar verjaardag. Een fles wijn werd een krat bier voor zichzelf. Zijn vrienden raakte hij één voor één kwijt, hun werelden lagen al snel te ver uit elkaar. Van een feestbeest veranderde John, wat zijn vrijgezelle vrienden betrof, in een saaie vent waar geen lol meer aan te beleven viel.

Nu wordt hij doodziek van haar verwijtende blikken als hij op zijn gemak een biertje wil drinken bij de televisie. Haar gezeur dat hij mee moet op visite bij haar ouders. Oerdegelijke mensen in een keurig rijtjeshuis in Wijk bij Duurstede. Hij voelt zich er nooit op zijn gemak. Zijn schoonvader kan hem zo doordringend aankijken met zijn taxerende blik. Ellen die met haar moeder zit te giechelen over dingen waar hij niets over wil weten.

Zijn eigen ouders ziet hij nooit meer. Ze zijn gescheiden toen hij twaalf jaar oud was. Zijn vader liep van de ene kroeg naar de andere. Zijn moeder werd een mannenhater. Zelfs hij kon weinig goed meer bij haar doen. Ze schijnt nu ergens op het platteland van Groningen te wonen. Op de dag dat hij vijftien jaar oud werd, trok hij bij zijn vader in. Die vond alles best zolang hij hem maar niet in de weg liep. Een jaar later ging hij met zijn vader mee naar de kroeg tot in de kleine uurtjes. School vond hij maar bijzaak. Een echte vent moest het met zijn handen verdienen. Hij is nooit te beroerd geweest om te werken. Zijn temperament, hoewel hij dat

wat beter in de hand kon houden, zorgde er echter vaak voor dat hij zich nooit goed kon aanpassen aan de groep binnen het bedrijf. Kleine voorvallen, onenigheid met collega's en zijn moeite met gezag bleken altijd een reden voor ontslag. Hoewel hij nooit langer dan een week zonder werk heeft gezeten, hij kon zich altijd goed verkopen, duurden zijn banen nooit langer dan een jaar. Hij mist zijn maatjes en de weekenden in de kroeg steeds meer.

John ziet op zijn horloge dat het pas vier uur is. Vastberaden rijdt hij in de richting van de stad. Hij parkeert zijn auto in de parkeergarage van Hoog Catharijne. Die sluit om zes uur maar dan heeft hij nog even tijd om in het café een biertje te pakken en tot rust te komen. Hij wandelt in de richting van Café Dikke Dries. Het is er op dinsdagmiddag niet druk. Hij zoekt een plekje aan de bar en bestelt een groot glas bier. Onbekenden zitten een paar krukken verderop. Luidruchtig voeren zij hun gesprek. John wendt zich af en met zijn glas in zijn hand kijkt hij naar buiten. Het weer is net zo koud als hij zich voelt. Lichte sneeuw en ijzel wisselen elkaar af. Hij vraagt zich af hoe Ellen zich zal voelen. Heeft hij haar pijn gedaan? Zo hard heeft hij haar toch niet geslagen?

“Hé John, hoe gaat het met jou?” vraagt de bareigenaar terwijl hij zijn handen afdroogt. “Ik heb je al een tijdje niet gezien. Maar dat krijg je natuurlijk als je getrouwd bent. Dan lig je aan de ketting, jongen.”

John lacht als een boer die kiespijn heeft.

“Ach ja, dat getrouwd zijn is zo'n pretje nog niet heb ik al begrepen. Zonder dat papiertje hadden we het veel leuker. Ze haalt nu af en toe het bloed onder mijn nagels vandaan.”

Dikke Dries gaat er eens goed voor zitten. Hij is dol op drama's en hij weet bijna zeker dat John zo meteen zijn hart bij hem uit zal storten.

“Neem nog maar een biertje van me,” zegt Dries en hij pakt het bijna lege glas van de bar. Mistroostig kijkt John voor zich uit. “Kom op kerel,” zegt Dries. “Zo erg kan het toch niet zijn.”

Eerder die middag: John zit onderuitgezakt op de bank voor de televisie. Hij zapt wat van de ene zender naar de andere. Hij laat hem op een tekenfilm staan. Vijf maanden is hij al werkloos. Het was geen wereldbaan, hij werkte in het magazijn, maar hij verdiende er wel zijn geld mee. Af en toe kon hij wat overuren meepakken, wat extra zakgeld voor zichzelf. Hij redde zich wel. Tot die fatale vrijdagmiddag half september.

's Morgens hing er een brief in de kantine. Er was een bijeenkomst gepland om vier uur die middag. Hij herinnerde zich nog goed dat hij en zijn collega's ervan baalden. Dat flikten ze altijd. Was het eindelijk weekend, kon je een paar uur naar het gezever van de directie luisteren. Om vier uur zat de kantine vol. Er waren nog extra stoelen aan de kanten gezet om meer personeel kwijt te kunnen. Het gonsde

de hele dag van de geruchten, de één wist het nog beter dan de ander. John maakte zich niet bezorgd, het bedrijf was gezond, dat had hij tenminste altijd gedacht.

Precies om vier uur zat het hele management aan een paar bijeen geschoven tafels in de kantine. De mededeling was hard en duidelijk. Het ging al jaren niet goed in het bedrijf. Er was veel financiële onzekerheid, er waren verkeerde beslissingen genomen. Er had voor de directie niets anders op gezeten dan een faillissement aan te vragen. De schade zou daarmee enigszins beperkt blijven. Het faillissement was eerder die middag door de rechtbank uitgesproken. Vanaf maandag zou het werk stil liggen en zou een curator de zaken gaan waarnemen. De reacties waren verschillend, van onverschilligheid tot woede over het wanbeleid, voor John stortte de wereld in.

Eindelijk een baan waar hij het naar zijn zin had en dan gebeurde er zo iets. Hij kon prima opschieten met zijn collega's en zelfs met zijn directe chef had hij nog geen ruzie gehad. Hij zag op het gezicht van Jaap, zijn chef, dat het nieuws ook bij hem hard aankwam. Weer stond hij met lege handen. Maar nu was hij bijna drieëndertig jaar, zonder goede opleiding, zonder toekomst.

Ellen, inmiddels een jaar zijn vrouw, was ook niet blij met het nieuws. Zij werkt als administratief medewerkster en met twee salarissen konden ze ruimschoots rondkomen. De flat heeft God zij dank een betaalbare huur. De eerste maand ging nog wel. Het leek op een lange vakantie. Lekker thuis, soms als hij zin had of op aandringen van Ellen, een klusje doen dat al een tijd was blijven liggen. Hij was geen ster als het op klussen aankwam maar een schilderijtje ophangen, dat kon hij nog wel. Het leverde hem in ieder geval een goedkeurende blik van Ellen op en als hij geluk had later op de avond ook nog seks. Maar ook aan de klusjes kwam een keer een einde. Hij ging zich vervelen. Zijn enige troost was de televisie.

Het is half twee als hij de sleutel in het slot van de voordeur hoort. John springt overeind van de bank. Hij drukt meteen de televisie uit. *Jammer*, denkt hij. *Het is net zo 'n goede serie*. Hij zal maar niet laten blijken dat hij baalt dat hij zijn programma niet kan afkijken.

Ellen staat in de gang en doet haar jas uit.

“Hallo schat, wat ben je vroeg thuis.”

“Ja, heerlijk een keer vroeg. Het was zo rustig vandaag op kantoor. En aangezien ze later op de dag ook nog sneeuw voorspellen, dacht ik: ik ga maar eens vroeg weg. Ik heb ook al boodschappen gedaan. Maar ik kon niet alles meenemen wat ik nodig had. Ik wilde pinnen maar er stond niet meer genoeg op de bankrekening. Ik had gelukkig nog wat contant geld bij me.”

Ellen pakt de tas op en loopt ermee naar de keuken. “Wil je zo koffie?” vraagt Ellen.

“Heb je geen bier meegenomen dan?” beantwoordt John haar vraag met een

vraag.

“Nee natuurlijk niet. Als ik weinig geld heb, gaat eten toch zeker voor. Wat is dat nou voor domme vraag.”

John loopt mokkend naar de woonkamer. Ellen is nog geen vijf minuten thuis en hij begint zich al aan haar te ergeren.

“Doe maar koffie dan,” zegt hij tijdens het weglopen.

Even later komt Ellen de kamer binnen met twee mokken koffie. John heeft de tv weer aangezet en zit naar een herhaling van Oprah te kijken. De serie die hij aan het bekijken was, bleek al afgelopen. Hij broemt wat als Ellen de koffie voor hem neerzet. Als Ellen een verhaal over een collega wil vertellen, zegt John kribbig: “Je ziet toch dat ik zit te kijken. Je kunt toch wel heel even je mond houden. Ik hoor niks als je er zo tussendoor zit te praten.”

“Gezellig ben je weer, je kunt toch de ondertiteling lezen. Kom ik een keer vroeg thuis, is het weer niet goed. Ik ga me zo douchen en daarna wat lezen. Vanavond moet ik toch eerst kijken waarom er geen geld meer op de rekening staat. Het duurt nog een week voordat ik mijn salaris krijg en jouw uitkering wordt nog later gestort.” Ze spreekt het woord uitkering uit alsof het een smerig woord is.

John houdt zijn mond dicht. Zijn blik blijft strak op de tv gericht. Zijn maag voelt aan als een te hard opgeblazen bal gevuld met woede. Iedere keer weer lijkt het of ze hem vol in zijn ballen trapt als ze hem eraan herinnert dat hij zonder werk zit. Hij weet dat het zijn schuld is dat er niet genoeg saldo op hun gezamenlijke bankrekening staat. Hij is al een paar keer naar de stad geweest. Af en toe wordt hij gek van het thuiszitten en dan kan zelfs de tv hem niet bekoren. Dan moet hij er uit en dat kost altijd geld. Ook nog een keer met een maatje wezen stappen op een avond dat Ellen niet thuis was. Om een ruzie te voorkomen, heeft hij haar verteld dat hij bij zijn vader op bezoek is geweest.

John hoort dat Ellen de douchekraan dichtdraait. Hij staat op. Hij weet nog wel een leuker tijdverdrijf dan de televisie. Van een flinke vrijpartij zal zijn humeur een stuk opknappen en misschien dat van Ellen ook. Als hij de douche binnenstapt, staat Ellen zich net af te drogen. Haar natte blonde haren gewikkeld in een handdoek. John trekt de handdoek van haar af en begint langzaam haar rug af te drogen. Even blijft Ellen genietend staan. Als zijn handen naar haar borsten grijpen, doet Ellen een stap opzij en ontwijkt zijn handen.

“Blijf van me af. Ik heb de hele dag gewerkt. Ik doe niet anders dan werken. Op kantoor en als ik thuis kom nog een keer want jij doet niks hier. Ik ben moe en ik ga lezen.”

Een rode waas trekt voor de ogen van John. Al weken wijst ze hem af. Hij moet bedelen als een hond om een beetje aandacht en liefde. Altijd het verwijt dat ze zoveel moet doen, dat ze altijd aan het werk is. Ze vergeet zeker de uren dat ze

zit te lezen en hij zit te wachten tot ze eindelijk een keer samen naar bed kunnen. Als ze dan eindelijk uitgelezen is, hoeft hij zich ook niets meer in zijn hoofd te halen. Dan wil ze slapen. Zijn woede komt in alle hevigheid terug. Hij haalt uit, al zijn frustratie zit in die ene klap. Als zijn vuist het gezicht van zijn vrouw raakt, hoort hij een zacht gekraak. Hij ziet het bloed over haar gezicht lopen. Even kijkt hij verwonderd naar zijn hand. Een druppel bloed vermengt zich met het water dat nog uit de douchekop loopt. Ellen zit op haar knieën op de natte vloer. Ze probeert de handdoek om zich heen te trekken. Tranen stromen over haar gezicht. John draait zich om, verlaat de douche en pakt de autosleutels die nog in de jaszak van Ellen zitten. Met een klap gooit hij de voordeur achter zich dicht.

John kijkt op zijn horloge en schrikt. Het café van Dikke Dries is inmiddels leeg. De eters zijn vertrokken, de drinkers moeten nog komen. Hij heeft ruim twee uur zitten praten.

“Oh nee hè, nu kan ik niet meer bij mijn auto. De parkeergarage is al gesloten.”

“Neem dan nog maar een biertje. Je zult wel een droge keel hebben. Maar je hebt het inderdaad aardig verknald, jongen. Je was vroeger al zo’n driftkikker.”

Dikke Dries schudt even met zijn grijze hoofd. “Ik zie je nog binnenkomen met je vader. Je was nog niet droog achter je oren. Maar een cola veranderde al snel in een biertje en je mond was altijd groot genoeg. Ik dacht dat je in de loop van de tijd wel wat rustiger zou zijn geworden. Een echte vent slaat zijn vrouw niet, grootste fout van je leven. Neem dadelijk een taxi, haal een grote bos bloemen en ga het als de sodemieter goed maken. Neem die raad maar aan van een oude rot.”

Dikke Dries draait zijn ogen omhoog. Hij is zelf in het verleden ook geen lieverdje geweest. Er speelt even een glimlach om zijn mond. Geen enkele vrouw boven de achttien was veilig voor hem, het maakte niet uit of hij een relatie had of niet. Hij leefde er vrolijk op los. Totdat hij zijn vrouw leerde kennen. Zij heeft hem onder de duim gekregen. Ze heeft maar één motto: Je mag rondkijken zoveel als je wilt, maar aankomen niet. Neuken doe je thuis. Vaak is hij nog in de verleiding geweest en er zelfs één keer voor gezwicht. Dat heeft hij geweten toen ze er achter kwam. Hij was toen degene die een flink deel van het servies naar zijn kop geslingerd kreeg, een paar borden hadden hem goed geraakt. In de loop van de jaren is hij rustiger geworden. Hoeveel plezier hij ook in zijn werk heeft, na iedere werkdag verheugt hij zich erop om naar huis te gaan, zelfs na twintig jaar nog.

“Ik zal een taxi voor je bellen.”

John kijkt in zijn portemonnee. “Nee, ik ga wel lopen en ik neem de bus op het station.”

John pakt zijn jas en loopt door de sneeuw in de richting van het busstation. Het had flink gesneeuwd de afgelopen uren. Hij heeft het niet gezien. Zijn schoenen

zijn ook niet geschikt om door de sneeuw heen te lopen. Zijn tenen voelen aan als ijsklompen. Op het station staat een bloemenstalletje. Hij neemt de raad van Dikke Dries ter harte. Hij is behoorlijk de mist ingegaan, hij had, ondanks zijn boosheid, niet moeten slaan. De vrouw achter de toonbank is blij met de klant. John koopt een enorme bos. Het is wel een aanslag op zijn geld, maar hij heeft dan ook heel wat goed te maken.

Hoe zou het met Ellen zijn? vraagt hij zich af. Hij heeft haar toch niet zo hard geslagen? Wat zal ze gaan doen? Hij zit niet te wachten op een nieuwe aanklacht tegen hem. Dat zal hij snel uit haar hoofd moeten praten, mocht ze plannen in die richting hebben. Misschien had hij niet weg moeten gaan. Zoals bij zoveel in zijn leven heeft hij weer een verkeerde keuze gemaakt.

Even later staat hij bij de bushalte te wachten op de bus die hem richting Overvecht moet brengen. Natuurlijk is er net één weg dus hij moet nog twintig minuten in de kou wachten op de volgende. Dat komt zijn humeur niet ten goede.

Het is ruim een uur later als hij voor de deur met zijn sleutels in zijn hand staat. Even aarzelt hij. Dan, met de bloemen in zijn hand, stapt hij naar binnen. Het is donker in huis. Hij knipt het licht aan in de kamer.

“Ellen”, roept hij zachtjes. “Ellen, ben je hier?”

Geen enkele reactie. Hij loopt door naar de slaapkamer. Ook niets. Als hij de douchedeur opent, ligt nog steeds de handdoek met bloedvlekken als stille getuige op de grond. Hij vangt een glimp op van zijn gezicht in de spiegel. Bleek, korte bruine haren. Zijn donkerblauwe ogen die meestal fel de wereld in kijken, staan dof. Hij wendt zich af. Ellen is weg. Waar kan ze naar toe zijn? Waarschijnlijk naar haar ouders, dat is het enige wat hij nu kan verzinnen. Dat zal wat worden, die zien hem liever gaan dan komen.

John ploft neer op de bank. Automatisch grijpt hij naar de afstandsbediening van de televisie.

Midden in de nacht schrikt John wakker op de bank. Het huis is nog steeds leeg en kil. Hij is vergeten om de verwarming hoger te zetten. John trekt de onderste la van de kast open en ziet daar het half vergeten pakje sigaretten liggen. Hij wist dat het daar moest liggen. Hij rookt niet veel meer, Ellen haat de stank, maar nu heeft hij er behoefte aan. Hij steekt een sigaret op en kucht als hij de rook uit zijn mond laat ontsnappen. Met de tweede trek gaat het al beter en hij legt het pakje op de salontafel. De spijt komt in alle hevigheid terug. Op dit moment kan hij niets doen. Hij kan niemand bellen om vier uur in de nacht. Het duurt lang voordat het een acceptabele tijd is om rond te gaan vragen. John heeft geen idee waar hij zal beginnen. Zijn schoonouders misschien? Een snelle blik op de klok vertelt hem dat het bij achten is. Nu kan het wel. De telefoon gaat over aan de andere kant.

“Met Janssen,” klinkt de schorre stem van zijn schoonvader.

“Ja pa, met John. Is Ellen misschien bij jullie?”

“Nee, Ellen is hier niet. Hoezo dat? Is er iets gebeurd dan?” vraagt zijn schoonvader.

“Nee, nee,” haast John zich te zeggen. “We hebben een klein meningsverschil gehad en ze is nu weg. Ik dacht als eerste aan jullie. Het komt wel weer goed. Ik ga haar vriendinnen wel bellen.”

Ze babbelen nog even. John geeft geduldig antwoord op het geklets van zijn schoonvader. Hij wil geen argwaan wekken. Het valt hem mee dat zijn schoonvader niet verder vraagt. Hij weet dat Ellen een goede band met haar ouders heeft en zo vaak als ze kan bij hen op bezoek gaat. Voor hem hoeft dat allemaal niet. Dat overdreven gezinsleven gedoe. Ze komen maar af en toe bij Ellen en hem op visite. Het verbaast hem ook wel een beetje dat Ellen niet meteen naar pappie en mammie is gerend.

Als hij heeft opgehangen, kijkt John opnieuw in zijn telefoon. Wie moet hij bellen? De vriendinnen van Ellen kent hij amper. Hij heeft ooit zijn best gedaan om ze te leren kennen. Hij mocht ze geen van allen. Stuk voor stuk suffe theedozen die alleen oeverloos konden praten over hun perfecte mannen, hun perfecte huizen en soms, als ze die al hadden, hun perfecte kinderen. Af en toe kwam er zo'n vriendin op visite en zat hij met het aanhangsel van een vent opgescheept. Van die duffe kerels die hun vrouw op handen dragen, overal ja en amen op zeggen en een avondje zonder vrouw stappen een uitvinding van de duivel vinden. Hij heeft het Ellen al snel duidelijk gemaakt dat ze hem dat niet meer hoeft te flikken. Als zij naar één van die mutsen toe wil, wat hem betreft prima, maar ze komen er bij hem niet meer in. De gezamenlijke telefoonklapper die in de kast ligt is het laatste jaar ook niet meer aangevuld.

Na het belletje van John zit Klaas Janssen nog een tijdje met de telefoon in zijn handen. Zijn vrouw is gelukkig nog boven en heeft er niets van gehoord. Hij kan het alleen maar toejuichen als zijn dochter besluit om John te verlaten. Diep in zijn hart hoopt hij dat dit in de nabije toekomst zal gebeuren. Hij mag John niet, hij is hem te glad. De praatjes van die jongen zijn mooi, maar zijn daden deugen niet. Het is een jonge kerel maar hij vertikt het om een behoorlijke baan te zoeken. Hijzelf heeft zijn hele leven voor zijn gezin gewerkt, ook zij hebben moeilijke tijden gekend. Maar hij is nooit bij de pakken neer gaan zitten en hij heeft nooit zijn vrouw voor hem laten werken. Klaas zucht. Hij kan en mag zich er niet mee bemoeien, maar hoop kan niemand hem afnemen. Hij twijfelt even, zal hij Ellen bellen? Dan legt hij met een berustend gebaar de telefoon weg. Hij kan zich er niet in mengen tot Ellen zelf bij hem komt en om raad vraagt.

*‘BLUN leest razendsnel en wekt groeiende
nieuwsgierigheid naar de afloop.’*

— **Judith Visser, auteur van o.a. Vreemden in de nacht**

“Tijdens het lezen van Blun had ik regelmatig het gevoel dat ik een spannende televisie serie aan het kijken was.”

— **VrouwenThrillers.nl**

“Een verhaal dat leest als een rit in een achtbaan.”

— **theSword.nl**

“Niet alleen de buitenkant van dit boek is bijzonder maar ook de inhoud. Lezen dit boek! Voor mij boekorgasme nummer twee van 2014.”

— **Lezersreactie op Hebban/Crimezone.nl**

“De spanning blijft er van het begin tot het (verrassende) einde.”

— **Lezersreactie op Bol.com**

“Het boek Blun, prikkelt [...]“

— **Lezersreactie op www.vrouwenthrillers.nl**

WAT DOE JE ALS JOUW GRENZEN WORDEN OVERSCHREDEN?

John Linders is een man zonder zelfbeheersing. Dat brengt hem regelmatig in de problemen, zowel zakelijk als privé. Nadat hij in de zoveelste vlaag van woede zijn vrouw slaat, besluit ze bij hem weg te gaan. Hij rolt in een wereld vol afpersing en duistere geheimen en start zijn carrière als koerier van de onderwereld.

Wanneer John een enveloppe vol geld wil afleveren bij zijn kroegmaatje, komt hij er achter dat de bende niet terugdeinst voor moord. Hij besluit te vluchten. Terwijl de criminele organisatie naar John zoekt, geniet hij van een makkelijk leven van het gestolen geld. Dan ontmoet hij Linda, een beeldschone, roodharige vrouw. Maar is zij wel wie ze zegt dat ze is? Of draagt zij een geheim met zich mee dat wel eens het grootste gevaar voor John zou kunnen zijn....

Productinformatie

Uitvoering: paperback
ISBN: 978-94-91884-10-8
Prijs: € 17,95

Uitvoering: ebook
ISBN: 978-94-91884-11-5
Prijs: € 4,95

www.sceltapublishing.com